

Валери Иванов

Душа

Спокойствие, без което не мога.
Загадъчност на усамотения бряг.
Зрънце покровителство, заченато от Бог,
като спасение в непрогледния мрак.
Заминавам.
Ще бъда нормален.
Единство на природата и бездна е душата ми.
Тлее синкава бездънна пропаст.
И чужд на безбрежното плаване,
търся пристан – насън.
Живот, като шеметно отдаване.
В копнеж и в мираж пресъхва коренът на ниския облак,
от който искам да въздъхна и не мога...
Ще окъпя света в своята аномалия,
че потъвам в ничии обятия,
където измамната вечност
ще ме приюти сред нежни болки и безмълвия,
вместо удавяне...
Стене хищник – вятърът.
И гняв опипва съдбата ми.
Тежат прангите на ужасеното пиянство на пленника,
развързал примката на мълчанието...
С безброй лъжи и изстрадани луни се катеря,
и опознавам падането, в което нищото е всичко.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11085>]